

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2396/2015
11.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца З.В. из Б., чији је пуномоћник Н.М.Р., адвокат из С., против туженог М. АД из С., чији је пуномоћник Р.М., адвокат из С., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2846/14 од 19.03.2015. године, у седници одржаној 11.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2846/14 од 19.03.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву П1 1136/12 од 28.04.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да му тужени исплати разлику између примљене накнаде и пуног износа зараде остварене за месец пре привременог удаљења са рада увећаног за просечан пораст зарада у периоду од 05.06.1992. године до 11.12.1992. године узимајући у обзир однос динара и ДЕМ; ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да му тужени исплати накнаду штете у висини изгубљене зараде и других примања која тужиоцу припадају по закону, општем и посебном колективном уговору за период од 11.12.1992. године до пресуђења, као и да уплати одговарајуће доприноса за ПИО; ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2846/14 од 19.03.2015. године, потврђена је пресуда Основног суда у Смедереву П1 1136/12 од 28.04.2014. године, у ставу првом, другом и делу става трећег изреке, који се односи на тужиоца, а жалба тужиоца одбијена је као неоснована.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у ревизији се не указује на другу конкретну повреду одредаба Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код правног претходника туженог, када му је на основу коначне одлуке Радничког савета од 11.12.1992. године, престао радни однос. Наиме, против тужиоца је вођен дисциплински поступак и изречена му је мера престанак радног односа због теже повреде радне обавезе. Претходно је тужилац био удаљен са рада у периоду од 05.06.1992. године до 11.12.1992. године. Законитост одлука о престанку радног односа тужилац је оспоравао у овом судском поступку у коме је донета пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 4100/11 од 09.05.2012. године, после одржане расправе, којом је одбијен тужбени захтев тужиоца да се поништи одлука Радничког савета од 11.12.1992. године, а којом је потврђена одлука од 13.11.1992. године којом је тужиоцу изречена дисциплинска мера престанак радног односа, као и захтев за враћање на рад. Ревизија тужиоца изјављена против наведене пресуде, одбијена је пресудом Врховног касационог суда Рев2 1146/2012 од 06.02.2013. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилан је закључак нижестепених судова да тужилац нема право на исплату разлике између примљене накнаде и пуног износа зараде за период привременог удаљења са рада, нити на исплату накнаде штете у висини изгубљене зараде од престанка радног односа до пресуђења.

Закон о радним односима („Сл. гласник РС“, број 45/91), који је био на снази у време доношења одлука о престанку радног односа, у члану 85. став 1. прописивао је да ако радник претрпи штету на раду или у вези са радом, предузеће је дужно да раднику надокнади штету по начелима о одговорности за штету.

По оцени Врховног касационог суда, неосновано тужилац у овој парници истиче захтев за накнаду штете у висини изгубљене зараде, јер нема правни основ за овакав захтев. Наиме, потраживање овог вида накнаде штете постоји у ситуацији када је запосленом незаконито престао радни однос, односно када је одлука о изреченој дисциплинској мери престанак радног односа била незаконита, што би упућивало на кривицу послодавца. Међутим, у конкретном случају на страни

туженог нема кривице, па ни одговорности за штету, зато што је правоснажном судском одлуком утврђено да су законите одлуке којима је тужиоцу изречена дисциплинска мера престанак радног односа. Стога нема основа за заснивање одговорности туженог за тражену штету, односно нису испуњени услови за примену члана 85. став 1. Закона о радним односима у вези са чланом 154. став 1. Закона о облигационим односима, па су правилно нижестепени судови одбили тужбени захтев.

У ревизији тужилац истиче да није ни дисциплински ни кривично одговоран, нити постоји кривична пресуда против њега. Међутим, ови ревизијски наводи нису од утицаја обзиром да је тужиоцу одлукама туженог изречена дисциплинска мера престанак радног односа због теже повреде радне обавезе, чија је законитост утврђена у судском поступку.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 405. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**